

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2011/2015
22.12.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, из ..., које заступа Асани Хава, адвокат из ..., против туженог „ВВ“ за производњу и промет живине и живинарских производа, са седиштем у ..., које заступају Бранко Јовичић и Милан Петровић, адвокати из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4881/13 од 27.08.2014. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4881/13 од 27.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П 29/09 од 09.03.2009. године, исправљеном решењем истог суда од 30.04.2009. године, обавезана је тужена „ГГ“ из ... да тужиоцима исплати износ од 36.300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.08.2008. године до коначне исплате и износ од 1.039.523,60 динара на име накнаде трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од 09.03.2009. године па до исплате. Истом пресудом одбијен је предлог туженог ради понављања поступка у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4881/13 од 27.08.2014. године потврђена је наведена првостепена пресуда у делу одлуке о одбијању предлога туженог за понављање поступка и укинута је у преосталом делу. Истом пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени „ГГ“ из ..., чији је правни следбеник „ВВ“ обавезе да тужиоцима исплати износ од 36.300.000,00 динара, са законском затезном каматом од 19.02.2008. године па до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцима исплати 517.643,60 динара на име накнаде трошкова првостепеног поступка, обавезани су тужиоци да туженом исплате 333.500,00 динара на име трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у одбијајућем делу тужбеног захтева благовремено су изјавили ревизију тужиоци због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04. 111/09, 53/13), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...) и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку пред другостепеним судом нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Побијана одлука је јасна, потпуна и непротивуречна. Садржи разлоге о одлучним чињеницама. Нису од значаја ни наводи ревизије да тужиоцима није уручен поднесак туженог од 25.02.2014. године о чему су сазнали тек на рочишту 27.08.2014. године. Наведени поднесак је био предмет расправљања на рочишту пред другостепеним судом 27.08.2014. године на коме су одбијени предлози туженог садржани у поднеску. Пуномоћник тужилаца и друготужила који су присуствовали расправи, нису оспорили пријем наведеног поднеска, нису тражили његово уручење на рочишту, нити додатни рок за расправљање по истом. Са изложеног, а имајући у виду и одбијање предлога за извођење доказа из наведеног поднеска, тужиоцима није ускраћена могућност расправљања пред судом и нема указане битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку. Неосновано се ревизијом указује на предлог тужилаца да тужени приложи сву документацију, која се код њега налази о инкубаторској станици тужиоца, јер се у жалби и на расправи пред другостепеним судом могу износити само конкретни нови докази под условима из члана 359. Закона о парничном поступку. Такође, супротно наводима ревизије другостепени суд је правилно применио наведене одредбе и код оцене подобности писмених доказа тужилаца приложених уз жалбу и накнадно предложених, јер околности из 2005. године не чине оправдан разлог за недостављање писмених доказа тужилаца до доношења првостепене пресуде 09.03.2009. године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су брачни другови и сувласници непокретности у ..., у улици ... број ..., коју чини породична стамбена зграда и помоћни објекат у дворишном делу плаца. Тужилац је до 1995. године био запослен у ..., а од 1992. године отворио је и самосталну занатску радњу за израду грејалица, коју је затворио 1993. године, али је наставио у њој да обавља браварско-лимарске послове за „ГГ“ чији власник је био рођак тужиоца, ДД. Тужилац је за наведене послове користио помоћни објекат у дворишту породичне куће у ..., а за изведене радове је исплаћиван у кешу. Тужилац се 1995. године запослио у „ГГ“ и наставио рад истовремено у радионици у којој је радило 10-так људи. Током 1996. – 1997. године између тужиоца и ДД је договорено пресељење

радионице тужиоца у улицу у ..., како би се у дворишту тужилаца на месту радионице формирала инкубаторска станица. Радови на станици су плаћани „на црно“, а инкубатори су допремљени у одсуству тужилаца. Рад у станици је започео 01.01.1999. године. Опрему је платила „ГГ“, чији је већински власник тада био ДД. Запослени радници су плаћани „на црно“. Инкубаторска станица се састојала од више просторија са санитарним чвором и канцеларијом, имала је осам инкубаторских јединица капацитета 12.000 приплодних јаја са два излазишта појединачног капацитета 16.000 јаја. Радионица тужиоца је 2001. године пресељена у просторије „ЂЂ“, а посао у радионици је водио тужилац као запослени „ГГ“. 2005. године је основано ново привредно друштво „ЕЕ“ чији директор и сувласник је био тужилац са 5 %, док је други сувласник била „ГГ“.

Здравствено стање тужиоца се погоршало 2005. године, а ДД је тешко оболео 2006. године и преминуо 27.07.2007. године. Након његове смрти поремећени су односи тужилаца и породице ДД. Током 2011. године тужилац је избацио инкубаторску станицу са опремом као амортизоване на ђубриште.

О регулисању међусобних права и обавеза везаних за инкубаторску станицу и производњу у њој нема писаног споразума, нити других писаних доказа. Дневник инкубирања и остала документација гласе на „ГГ“, а тужба је поднета након смрти ДД. Привредно друштво „ГГ“ је престало да постоји услед статусне промене спајања уз припајање када је припојено привредном друштву „ВВ“, на које је пренета целокупна имовина као и обавезе припојеног друштва.

На чињенично стање, утврђено на расправи пред другостепеним судом, правилно је побијаном одлуком оцењено да тужиоци нису доказали постојање споразума о пресељењу и предаји радионице тужиоца у власништво „ГГ“ у замену за опремање инкубаторске станице у истој вредности и договор о услужном обављању инкубирања јаја за „ГГ“, услед чега је правилном применом материјалног права одбијен тужбени захтев за исплату накнаде за коришћење инкубаторске станице у дворишту породичне куће тужилаца у периоду од 01.01.1999. до 19.02.2008. године. Ради се о дугу из пословања вишегодишњег трајања са правним лицем, непоткрепљеног писаним доказима са потраживањем које се претежно односи на период за живота ДД када тужилац није тражио судску заштиту. Садржина дужничко-поверилачког односа, постојање и висина дуга морају бити засновани на несумњивим доказима као и вештачење коме основица не може бити искључиво недоследни исказ странке.

У претходном делу парнице тужиоцима је по ранијој првостепеној пресуди досуђена накнада за коришћење непокретности, дела дворишта од стране туженог за потребе инкубаторске станице. Међутим, у наставку спора у правилно спроведеном поступку, правилно је оцењено да нема законских услова за досуђење додатног износа на име накнаде за рад инкубаторске станице. Разлоге које је за наведену одлуку навео апелациони суд као правилне и на закону засноване прихвата и Врховни касациони суд у целини. Даљим образлагањем пресуде, којом се ревизија одбија, не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић